

סוכה פרק ראשון סוכה

ב.

עין משפט
נר מצוה

(א) רש"ל מ"ג, (ג) [נעיל
טו.], (א) [שם ע"ש],
(ד) [תוספתא פ"א ה"ו],
(ה) ערוך פ"ג מ"ד, (ו) נדה
מ"ג, (ז) י"ג שו"ע גמ' ע"ג, (ח)
כ"ט, (ט) דעש"י, (י) [שבת
נ"ג], (י"א) [קדושין לא'],
(י"ב) כ"ט, (י"ג) י"ד ק"י רמב
סע"ף כ"ח, (י"ד) [לימ"ח ש"ס],
(ט"ז) [נע"י ומו"ק שבת כ':
ד"ה אחד ומו"ק פסחים
פ"ה ק"ח: ד"ה אחד ומו"ק
כמויות כ': ומו"ק וכו' כ"ג:
ד"ה ה"י ומו"ק מנחות
כ"ג: ד"ה י"י ומו"ק קידושין
י"ג: ד"ה כ"ס, (ט"ז) [נ"ל
ולקמן בשב"ק, מהר"ם].

מוסף רש"י

בגדולה מסכבין בה.
ללאו כלי הוא, דקמתא
לסוכין (רע"ז טו.). כל
המטמא מדרס מטמא
טמא מת. שאין לך כלי
הנאוי למושב הזב שאין שם
כלי עליו ונאוי לקבל כל
המטמאות, והא דנקט טמא
מת משום דומיא למדרס
הוא דלא הטומאה הוא,
והכי קאמר כל הנאוי
ליות אב הטומאה מדרס
הזב נאוי ליות אב
הטומאה אם נגע במת או
נעמא צבאל המת (נדה
ט"ט).

הדרן ע"ך סוכה

והכי קאמר. עשאה לשכיבה זהדיא מקבלת טומאה ואין מסכבין זה ואם אנו יכולין לומר זה שהיא לסיוך והיכי דמי כגון דלא פריש מסכבין זה ואינה מקבלת טומאה. ונגדולה כולי עלמא לא פליגי דסתמא לסיוך דצין תנא גדולה ואמרין דסתמא לסיוך כי פליגי בקטנה תנא קמא שיערה לקטנה ולא תייה משום דסבר גדולה הוא דלמרת זה סתמא לסיוך הא קטנה סתמא לשכיבה: **ואחא ר' אליעזר למימר.** קטנה כגדולה דאם עשאה לשכיבה זהדיא מקבלת טומאה ואין מסכבין זה ואם יש לומר זה שהיא לסיוך והיכי דמי כגון שעשאה סתם מסכבין זה ואין מקבלת טומאה: **אי היי.** דרבי אליעזר קטנה כגדולה אתא לאשמועינן אחת גדולה ואחת קטנה בתמיה דכי תנא הכי משמע דגדולה כקטנה אתא לאשמועינן כך כמזבה הגירסא. ולי נראה איפכא דגרסינן צמתני אחת קטנה ואחת גדולה והכי פריך אחת גדולה ואחת קטנה מיבעי ליה. דאי כדגרסינן לה לא ידענא פירכא מאי הנה בגדולה דהכי ואחת קטנה משמע קטנה כגדולה דהיא משמע אחת היא הגדולה ואחת היא הקטנה כלומר כמזה היא ואינה חלוקה לדין שני. וכן דרכי התנאים בכל מקום דהיא דפשיטא ליה תנא כרישא ואותו השני כשני להשמיענו שהוא שזה לו הוא שונה אחריו כדתנן ב"ר"ה (דף כ"ט): אחד יבנה ואחד כל מקום כו' וצבצא קמא (דף כ'): אחד החופר צור ואחד החופר שים וטובא תנן התם גבי מערכי המלחמה הכי: **אם אינה מקבלת טומאה.** כלומר אם צפירוש עשאה לסיוך אין לי לא. אלמא לתנא קמא סתם גדולה לסיוך ולר' אליעזר סתמא לשכיבה: **אלא אמר רב פפא כו'.** ומאי עשאה לשכיבה דקתני במילתיה דרבי אליעזר הכי קאמר עיקר עשייתה לשכיבה עד דעביד ליה לסיוך כו' ומילתיה דתנא קמא הכי מיפירשא כדלוקימנא מעיקרא רישא בגדולה כדקתני זהדיא וסיפא בקטנה והכי קאמר ואם קטנה היא ועשאה צפירוש לסיוך מסכבין זה והא סתמא לשכיבה ואחא ר' אליעזר למימר אף גדולה שזה היא לקטנה דכי עביד לה סתם הוי עשאה לשכיבה ומקבלת טומאה ואין מסכבין זה אצל עשאה צפירוש לסיוך מסכבין זה ואינה מקבלת טומאה מעשה דהן רצין הלכך סתם קטנה יש בהן לשכיבה לא שנה ארוגה שהיא חלקה והיינו דקתני גדולה מסכבין זה ואין חילוק בין גדולה לארוגה. אצל של קנים הן קנים וכן של קנים חילת גדולה ואינה חלוקה לדין שני: **ישמעאל בר' יוסי** אומר משום אביו אחת זו ואחת זו מסכבין בה וכן היה רבי דוסא אומר כדבריו תנן התם כל החוצלות מטמאין טמא מת דברי ר' דוסא וחכמים אומרין מדרס מדרס אין טמא מת לא והא אנן תנן כל המטמא מדרס מטמא טמא מת אימא יאף מדרס מאי חוצלות אמר רב אבדימי בר המדורי מרובלי מאי מרובלי אמר ר' אבא מרובלי ר' שמעון בן לקיש אומר מחוצלות ממש ואודא ריש לקיש למעמיה דאמר ריש לקיש הריני כפרת רבי חייא ובניו שבתחלה כשנשתכחה תורה מישראל עלה עזרא מבבל ויסדה חזרה ונשתכחה עלה רבי חייא ובניו ויסדה וכן אמר רבי חייא ובניו לא נחלקן רבי דוסא וחכמים על מחוצלות של אושא שהן

אחת קטנה ואחת גדולה מיבעי ליה. פירש קונטרס דאיפכא גרסינן וצמתנימין גרסינן אחת קטנה ואחת גדולה ופריך דאחת גדולה ואחת קטנה מיבעי ליה דלדך התנאים בכל מקום דההוא דפשיטא ליה תני כרישא כדתנן ב"ר"ה (דף כ"ט): אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו צית דין וצבצא קמא (דף כ'): אחד החופר צור ואחד החופר שים ומערה וצמתת סוטה (דף מ"ג). אחד הצונה ואחד הלוקח ואחד הירש וטובא תנן התם גבי מערכי מלחמה ונראה דאין ראה מצור וצונה לכאן דהכי נמי תנן צמתנימין (דף כ"ג). אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות כדרישא ומקירה ותנן נמי צפ' המולך (צמתת מ"ה) גבי הצחנה אחד צמלותו (ואחד קטנות) ואחד צעולות וצפרק הצל על יצמתו (שם דף נ"ג). אחד המערה ואחד הגומר וצפרק המפקיד (צ"מ דף מ'): תניא אחד הלוקח ואחד המפקיד לפקטים ומפרש התם כי היכי דמפקיד מקבל פקטים לוקח נמי מקבל פקטים ככל הני מוכיר הפשוט באחרונה אבל היא דיבנה ראה היא דלפי תנא קמא שאמר אין מוקעין אלא ציבנה קא מהדרי ליה אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו צית דין וכן ציבמות פרק האשה (דף ק"ט). דקאמרי צית הלל לא שמענו אלא צבחה מן הקציר צלצד אמרו להו צ"ש אחת צבחה מן הקציר ואחת צבחה הוימיס וה"נהולירית" מחללת גדולה ועל זה שייך להאדורי אחת היא גדולה ואחת היא קטנה כלומר כמזה היא הקטנה ואינה חלוקה לדין שני: **ישא שיפא וש' גמי.** צסיפא פליגי ר' דוסא ורצנן צשל קנים ושל חילת משמע צשל שיפא ושל גמי לא פליגי ו"ל אשכחן זהדיא פליגי צשל גמי לענין מדרס והא דלא תני ליה הכא למאן דאמר מאי חוצלות מוצלי נישא לדין זה מחללת ואפילו לריש לקיש דאמר מחללת ממש לא תני לה הכא משום דלא איתשיל הכא אלא לאשמועינן צמה מסכין וצמה אין מסכין: **ויש' חילת.** בקטנה מיירי: **רצנן התם כ' החוצלות.** משנה במסכת עדיות פרק שלישי גיטמא טומאת מת דלית ליה גיטמא מוקמי לה דחשיד צית קיבול ואע"ג דפשוטי כלי עץ הרחבים העשויים להניח עליהם דבר כדף של נחמותין מטמאין מדרצנן כדאמר פרק המוכר את הבית (ב"ב דף ק"ט. ו) הכא היכא דלית להו גיטמא עשין לסיוך: **עלה ה"ה מבבל ויסדה.** שלמד משמיעה ואצטלוין כדאיתא בפסחים פרק אלו דברים (דף ט"ו):

לעני רש"י

פ"ו"ל (פ"ו"ל).
סוג של קנה סוף.
וינ"ק. אגרון.
לישק"א. כרך (צמח).
בולגריס (בולגריס).
שק של רועים (המשמש להם גם לשכיבה).

רבינו חננאל

ומקשינן אי הכי ר' אליעזר אחת קטנה ואחת גדולה היה לו לומר, דרי אליעזר לחומרא הוא, דתניא מחצלת קנים גדולה מסכבין בה, ר' אליעזר אומר אם אינה מקבלת טומאה (מסכבין בה). אלא אמר רב פפא כולי עלמא בקטנה לא פליגי דסתמא לשכיבה, כי פליגי בגדולה, תנא קמא סבר סתם גדולה לסיוך ור' אליעזר סבר סתם גדולה נמי לשכיבה, והכי קתני ר' אליעזר אומר אחת גדולה ואחת קטנה, סתם עשייתן לשכיבה עד שיפרש לשם סיכוך. תנו רבנן מחצלת של שיפא ושל גמי, גדולה מסכבין בה קטנה אין מסכבין בה. ושל קנים בה ארוגה אין מסכבין בה. (ר' יוסי) וי' ישמעאל ב"י יוסי אומר משום אביו אחת זו ואחת זו מסכבין בהן, וכן היה ר' דוסא אומר כדבריו. תנן התם כל החוצלות טמאות טמא מת דברי ר' דוסא, וחכמים אומרין אף מדרס. דתנן במסכת נדה כל המטמא מדרס מטמא טמא מת. מאי חוצלות, אמר ר' אבא מרובלי, פ"י עושין כמין יריעות צרות ואחר כך תופרין אותן ועושין מהן כפיתות וכסויין. ריש לקיש אמר מאי חוצלות, מחצלות ממש, דאמר הריני כפרת ר' חייא ובניו, שבתחלה נשתכחה תורה מישראל עלה עזרא מבבל ויסדה, חזרה ונשתכחה עלה ר' חייא ובניו ויסדה. וכן אמרו, לא נחלק ר' דוסא וחכמים על המחצלות של אושא

חזיון

שן של קנים הן קנים וכן של קנים חילת גדולה ואינה חלוקה לדין שני: **ישמעאל בר' יוסי** אומר משום אביו אחת זו ואחת זו מסכבין בה וכן היה רבי דוסא אומר כדבריו תנן התם כל החוצלות מטמאין טמא מת דברי ר' דוסא וחכמים אומרין מדרס מדרס אין טמא מת לא והא אנן תנן כל המטמא מדרס מטמא טמא מת אימא יאף מדרס מאי חוצלות אמר רב אבדימי בר המדורי מרובלי מאי מרובלי אמר ר' אבא מרובלי ר' שמעון בן לקיש אומר מחוצלות ממש ואודא ריש לקיש למעמיה דאמר ריש לקיש הריני כפרת רבי חייא ובניו שבתחלה כשנשתכחה תורה מישראל עלה עזרא מבבל ויסדה חזרה ונשתכחה עלה רבי חייא ובניו ויסדה וכן אמר רבי חייא ובניו לא נחלקן רבי דוסא וחכמים על מחוצלות של אושא שהן

שהן